

„MaddAddami” triloogia: senine tegevuskäik

„MaddAddami” triloogia kaks esimest raamatut on „Orüks ja Ruik” ja „Uputuse aasta”. „MaddAddam” on kolmas raamat.

1. „Orüks ja Ruik”

Loo alguses elab Lumemees mererannal puu otsas. Ta usub, et on viimane inimene, kes jäi ellu pärast seda, kui surmav pandeemia üle planeedi tuhises. Läheduses elavad Ruiga lapsed, leebe humanoidiliik, mille lõi biotehnoloogia abil hiilgava mõistusega Ruik, Lumemehe kunagine parim sõber ja võistleja tema armastatu, kauni ja mõistatliku Orüksi südame pärast.

Ruikarid on vabad seksuaalsest kiivusest, ahnusest, rõivastest, putukatõrjevahendi ja loomse valgu vajadusest – kõigist neist teguritest, mis polnud Ruiga meelest põhjustanud mitte ainult inimsoo õnnetust, vaid ka planeedi allakäigu. Ruikarid paarituvad hooajaliselt siis, kui nende kehaosad värvuvad siniseks. Ruik püüdis neid vabastada sümboolsest mõtlemisest ja muusikast, kuid neil on omaenda kõhedust tekitav laulustiil ning nad on välja kujundanud religiooni, mille kohaselt Ruik on nende looja, Orüks loomade valitsejana ja Lumemees nende tõrges prohvet. Just tema tõi nad kõrgtehnoloogilisest Pärdiisi kuplist, kus nad loodi, nende praegusse koju ookeani kaldal.

Katkueelses elus oli Lumemees Jimmy. Tema maailm oli jagatud linnakuteks – kindluslinnakuteks, kus asus tehnookraatidest eliit, kes ohjeldas ühiskonda oma kollektiivse julgeolekujõu

CorpSeCorpsiga – ja pööblateks väljaspool linnakumüüre, kus ülejäänud ühiskond oma slummides, äärelinnades ja äritänavatel elas, poodles ja petuskeeme välja nuputas.

Jimmy veetis varase lapsepõlve OrganInci farmides, kus tema isa töötas välja sigaame – transgeenseid sigu, kellele kavatseti siirata inimmaterjali, kaasa arvatud neerud ja ajukude. Hiljem viidi tema isa üle HelthWyzerisse, tervise ja heaolu korporatsiooni. Just HelthWyzeri keskkoolis tutvus teismeline Jimmy Ruigaga, keda tookord tunti Glenni nime all. Neid sidusid internetiporno ja keerukad *online*-mängud. Viimaste seas oli „Extinctathon”, mida haldas salapärase identiteediga MaddAddam: *Aadam andis nime elavatele loomadele, MaddAddam annab nime surnud loomadele*. Nad õppisid MaddAddamile ligi pääsema läbi jututoa, mis oli kättesaadav üksnes mängu usaldusväärsetele suurmeistritele.

Ruik ja Jimmy kaotasid teineteise silmist, kui Ruik võeti vastu hästi rahastatud Watson-Cricki instituuti, samal ajal kui sõnainimene Jimmy pidi leppima mahakäinud Marta Grahami vabade kunstide akadeemiaga. Kummalisel kombel surid nii Ruiga ema kui ka kasuisa salapärasesse haigusse, mis nad lahustas. Siis hakkas bioterroristide rühmitus varjunimega MaddAddam kasutama geneetiliselt muundatud loomi ja pisikuid CorpSeCorpsi ja valitseva infrastruktuuri ründamiseks.

Kui Jimmy ja Ruik aastaid hiljem taasühinesid, vastutas Ruik Päradiisi kupli eest, kus ta muundas geneetiliselt ruikareid. Samal ajal arendas ta välja BlyssPlussi tabletti, mis töötas seksuaalset ekstaasi, raseduse vältimist ja nooruse pikendamist. Jimmy avastas üllatusega, et Päradiisi teadlaste nimed langesid kokku mängu „Extinctathon” kasutajanimedega. Tegelikult olid nad maddaddamiitidest bioterroristid, kelle Ruik oli leidnud jututoast ja lubanud neile seejärel immuunsust vastutasuks nende panuse eest Päradiisi. Kuid Blyss-Plussi tablett sisaldas varjatud osist ja selle turuletoomine langes kokku inimkonna hävitanud pandeemia algusega. Järgnenud kaoses hukkusid nii Orüks kui ka Ruik, jättes Jimmy ruikaritega üksi.

Nüüd, painatud surnud Orüksi ja reetliku Ruiga mälestustest ning heites meelt omaenda ellujäämisväljavaadete pärast, rändab haige ja süüst koormatud Lumemees Päradiisi kupli juurde, et leida relvi ja varusid, mis seal tema teada on. Teel varitsevad teda põgenenud geenmuundatud loomad, nende seas õelad soerad ja tänu inimese ajukoele kavalad hiiglasuured sigaamid.

„Orüks ja Ruik” lõpeb sellega, et Lumemees leiab veel kolm katkus ellujäänut. Kas ta peaks nendega ühinema ja ruikarid hülgama? Või peaks ta omaenda liigi hävituslikke kalduvusi teades nad tapma? „Orüksi ja Ruiga” lõpus püüab Lumemees otsusele jõuda.

2. „Uputuse aasta”

„Uputuse aasta” tegevustik leiab aset samadel aastatel kui „Orüksi ja Ruiga” oma, kuid see on viidud linnakumüüride taha pööblatesse. Lugu jutustab Jumala Aednikest, roheusust, millele pani aluse Aadam Üks. Selle juhid Aadamad ja Eevad õpetavad looduse ja pühakirja ühilduvust, armastust kõigi olendite vastu, tehnoloogia ohte, korporatsioonide kurjust, vägivallatust ning köögiviljade ja mesilaste kasvatamist pööblaslummi katustel.

Lugu algab olevikus, Aednike aastal kakskümmend viis – Veeta Uputuse aastal, nagu Aednikud katku nimetavad. Iidvana püssiga relvastatud Toby on varjunud AnooYoo spaasse ja ootab märke teisest ellujäänutest, iseäranis Zebist, tänavatargast endisest Aednikust, keda ta salamisi armastab. Aednike seadustest üle astudes laseb ta maha ühe tema köögiviljaaeda rünnanud sigaamidest. Ühel päeval näeb ta eemal alasti inimeste rivi, keda juhivad räbalais, habetunud mees. Teadmata midagi Lumemehest ja ruikaritest, arvab ta, et näeb viirastusi.

Samal ajal on nooruke Ren luku taga Soomuste ja Sabade karantiinitoas – stripiklubis, kus ta töötas. Just enne katku hävitasid klubi värvisõdalased – korporatsioonide dehumaniseeritud vangid, kes on

Värvisõja areenil teised võitlejad halastamatult tapnud. Ren teab, et ta sureb nälga, kui tema lapsepõlvesõber Amanda ei tule ust lukust lahti tegema.

Tükk aega varem päätsid Jumala Aednikud Toby vägivaldse värvisõdalase Blanco käest, kes oli tema ülemus ebameeldivas SalaBurge-rite putkas. Temast sai Eeva, kelle erialaks olid seened, mesilased ja hautised. Tema õpetaja, vana Pilar – kes nagu paljud Aednikud on korporatsioonide eest põgenenud bioteadlane – on salaja ikka veel ühenduses sealsete informatoritega, sealhulgas teismelise Ruigaga.

Ren oli üks Toby Aednikest õpilasi koos Amandaga, vintske, ent karismaatilise pööbratiga. Reni ema Lucerne oli HelthWyzeri linnakust põgenenud koos Zebiga, kuid pahane, et mees ei taha end siduda, pages Aednike juurest ja naasis HelthWyzerisse, kui Ren oli kolmeteistkümnepäevane. Teismeline Jimmy võrgutas Reni, kuid jättis ta siis maha. Viimaks otsustas tüdruk teenida elatist Soomustes ja Sabades tantsimisega – parima valikuga, mis talle kättesaadav oli.

Taktika suhtes eriarvamusele jäänud Zeb ja tema toetajad löid Aadam Ühe rahumeelsetest Aednikest lahku, et alustada aktiivset bioterroristlikku vastuhakku korporatsioonidele, kasutades kokkusaamiskohana MaddAddami jututuba. Ülejäänud Aednikud, kelle CorpSeCorps oli sundinud pakku minema, jätkasid ettevalmistusi Veeta Uputuseks.

Olevikus – aastal kakskümmend viis – jõuab Amanda Soomustesse ja tal õnnestub Ren vabastada. Sel ajal kui nad seda tähistavad, saabuvad kolm nende Aednikest sõpra – Shackleton, Crozier ja Oates –, keda ajavad taga Blanco ja veel kaks värvisõdalast. Viis noort inimest põgenevad, kuid teel Ren ja Amanda vägistatakse, Amanda röövatakse ja Oates tapetakse.

Ren jõuab suurivaevu AnooYoo spaasse, kus Toby ta terveks ravib. Siis asuvad nad Amandat otsima. Põiganud kõrvale metsikutest sigaamidest ja õiendanud arved õela Blancoga, leiavad nad ellujäänute rühma, mis elab väikese pargi savimajas. Seal on Zeb oma

maddaddamiitide rühmaga nagu ka mõned endised Aednikud. Nad kõik usuvad, et Aadam Üks jäi ellu, ja otsivad teda.

Toby ja Ren asuvad täitma riskantset ülesannet päästa Amanda tema värvisõdalastest vangistajate käest. Rannal satuvad nad kummaliste, osalt siniste inimeste laagripaigale, kes on näinud kahte inimmeest ja ühte naist. Aimates, et need on ilmselt Amanda ja tema värvisõdalastest röövijad, leiavad Toby ja Ren nimetatud just siis, kui haige ning jampsiv Lumemees asutab neid oma Päradiisi pritspüssiga maha laskma.

„Uputuse aasta” lõpeb sellega, et värvisõdalased on puu külge seotud, samal ajal kui Ren hoolitseb muserdatud Amanda ja palavikus Lumemehe eest. Sel ajal kui Toby tähistab Aednike andeksanni pühaku Juliani püha, jagades kõigile suppi, lähenevad randa mööda sinised Ruiga lapsed oma kõhedat muusikat tehes.

Muna

Lugu Munast ning Orüksist ja Ruigast ja sellest, kuidas nad tegid inimesed ja loomad; ja kaosest; ja Lumemees-Jimmyst; ja haisvast kondist ja kahe kurja mehe tulekust

Alguses elasite te Muna sees. Just seal Ruik teid tegigi.

Jah, hea, lahke Ruik. Palun ärge laulge, muidu ei saa ma looga edasi minna.

Muna oli suur ja ümmargune ja valge nagu pool mulli ja selle sees olid lehtedega puud ja rohi ja marjad. Kõik asjad, mida teile meeldib süüa.

Jah, Muna sees sadas vihma.

Ei, äikest seal ei olnud.

Sest Ruik ei tahtnud, et Muna sees äikest oleks.

Ja kõikjal ümber Muna oli kaos ja palju-palju inimesi, kes polnud teie moodi.

Sest neil oli lisanahk. Selle naha nimi on *rõivad*. Jah, nagu minul.

Ja paljud neist olid halvad inimesed, kes tegid üksteisele nagu ka loomadele julmalt haiget. Näiteks ... Meil pole praegu vaja nendest asjadest rääkida.

Ja Orüks oli selle pärast väga kurb, sest loomad olid tema lapsed. Ja Ruik oli kurb sellepärast, et Orüks oli kurb.

Ja kaos oli kõikjal väljaspool Muna. Kuid Muna sees kaost ei olnud. Seal oli rahulik.

Ja Orüks käis teid iga päev õpetamas. Ta õpetas teile, mida süüa, ta õpetas teid tuld tegema, ta rääkis teile loomadest, oma lastest. Ta õpetas teid nurruma, kui keegi on haiget saanud. Ja Ruik valvas teie üle.

Jah, hea, lahke Ruik. Palun ärge laulge. Te ei pea iga kord laulma. Ma olen kindel, et see meeldib Ruigale, aga talle meeldib ka see lugu ja ta tahab kuulda, mis edasi sai.

Siis ühel päeval koristas Ruik kaose ja õelad inimesed ära, et Orüks õnnelikuks teha ja luua ohutu koht, kus te saaksite elada.

Jah, selle tõttu haisesid mõned asjad veidi aega väga halvasti.

Ja siis läks Ruik oma kohale kõrgel taevas ja Orüks läks temaga kaasa.

Ma ei tea, miks nad läksid. Küllap neil oli mõjuv põhjus. Ja nad jätsid Lumemees-Jimmy teie eest hoolitsema ja tema tõi teid mere-rannale. Ja kalapäevadel püüdsite te talle kala ja tema sõi selle ära.

Ma tean, et te ei sööks elu seeski kala, aga Lumemees-Jimmy on teistmoodi.

Sest ta peab kala sööma, muidu jääb ta väga haigeks.

Sest tema on niimoodi loodud.

Siis ühel päeval läks Lumemees-Jimmy Ruika vaatama. Ja kui ta tagasi tuli, oli tal jalg haige. Ja teie nurrusite selle kohal, aga see ei paranenud.

Ja siis tulid kaks kurja meest. Nad olid kaosest üle jäänud.

Ma ei tea, miks Ruik neid ära ei koristanud. Võib-olla olid nad põõsa all peidus, nii et ta neid ei näinud. Aga nad võtsid Amanda kinni ja võtsid talle julmalt haiget.

Meil pole praegu vaja nendest asjadest rääkida.

Ja Lumemees-Jimmy püüdis neid takistada. Ja siis tulime mina ja Ren ja me võtsime kaks kurja meest kinni ja sidusime nad kõiega puu külge. Siis istusime tule ümber ja sõime suppi. Lumemees-Jimmy sõi suppi, ja Ren ja Amanda. Isegi kaks kurja meest sõid suppi.

Jah, supi sees oli kont. Jah, see oli haisev kont.

Ma tean, et te ei söö haisvat konti. Aga paljudele Orüksi lastele meeldib selliseid konte süüa. Ilvikud söövad neid ja perunksid ja sigaamid ja lõmbad. Nad kõik söövad haisvaid konte. Ja karud söövad neid ka.

Ma räägin teile pärastpoole, kes on karu.

Meil pole praegu vaja enam haisvatest kontidest rääkida.

Ja siis, kui nad kõik suppi sõid, tulite teie oma tõrvikutega, sest te tahtsite Lumemees-Jimmyt tema haige jala pärast aidata. Ja sellepärast, et te saite aru, et siin on naised, kes on sinised, niisiis tahtsite nendega paarituda.

Te ei saanud aru meeste kurjusest ega sellest, miks neil köis ümber oli. Pole teie süü, et nad metsa jooksid. Ärge nutke.

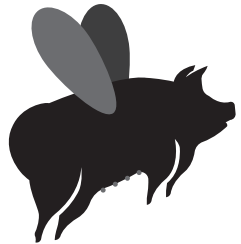
Jah, küllap on Ruik kurjade meeste peale väga vihane. Võib-olla saadab ta äikest.

Jah, hea, lahke Ruik.

Palun ärge laulge.

Köis

Köis

Selle õhtu sündmustest – sündmustest, mis päästsid maailmas jälle valla inimliku õeluse – löi Toby hiljem kaks lugu. Esimene lugu oli see, mida ta rääkis valjusti Ruiga lastele; sel oli õnnelik lõpp või vähemasti nii õnnelik, nagu ta välja mõelda suutis. Teise löi ta ainult endale ja see polnud nii rõõmus. See rääkis osalt tema enda totrusest, tema võimetusest tähele panna, ent see rääkis ka kiirusest. Kõik oli juhtunud nii ruttu.

Ta oli toona muidugi väsinud; küllap oli süüdi adrenaliinitaseme langus. Lõppude lõpuks oli ta kaks päeva rühmanud tohutu pinge all ja peaaegu söömata.

Eelmisel päeval olid tema ja Ren lahkunud MaddAddami turvalisest savimajaenklaavist, mis andis peavarju inimkonna hävitanud ülemaailmse pandeemia vähestele ellujäänutele. Nad olid ajanud Reni parima sõbranna Amanda jälgi ning leidnud ta viimasel minutil, sest kaks värvisõdalast, kes olid teda pruukinud, olid ta peaaegu viimseni ära tarvitanud. Toby tundis selliste meeste kombeid: üks neist oleks ta äärepealt tapnud, enne kui temast Jumala Aednik sai. Kõigil, kes olid värvisõjast rohkem kui korra elusalt välja tulnud, mandus aju roomaja tasemele. Seks viimse hingetõmbeni oli nende komme; pärast seda sai sinust õhtusöök. Neile maitseteid neerud.

Toby ja Ren olid põõsastikus kükitanud, sel ajal kui värvisõdalased vaidlesid perunksi üle, mida söid, ja selle üle, mida Amandaga veel ette võtta. Ren oli surmani kohkunud; Toby lootis, et ta ei minesta, aga ta ei saanud selle pärast muretseda, sest pidi kogu oma jõu tulistamiseks kokku võtma. Kumba tulistada esimesena, kas habemikku või nudipead? Kas teisel on aega pritspüssi haarata? Amanda ei saanud

aidata ega isegi ära joosta: tal oli kaelas köis, mille teine ots oli seotud habemiku jala külge. Üksainus vale liigutus Tobylt ja Amanda on surnud.

Siis looberdas põõsastikust välja kummaline mees, päikeses põlenud, kärnane ja alasti, pritspüss pihku surutud, ja oleks äärepealt maha lasknud kõik vaateväljas olijad, Amanda kaasa arvatud. Kuid Ren karjus ja jooksis välule ning sellest tähelepanu kõrvalejuhtimisest piisas. Toby astus välja, vintpüss palges, Amanda rabeles vabaks ja värvisõdalased alistati mõne kubemehoobi ja kivi abil ning seoti kinni nende enda köie ja Toby l seljas olnud AnooYoo spaa kogu keha katvast päikesekaitseürbist rebitud ribadega.

Siis hakkas Ren tegelema Amandaga, kes oli ilmselt šokis, samuti kärnas alasti mehega, keda ta kutsus Jimmyks. Ta mässis mehe ürbijäänustesse ja rääkis temaga leebelt; näis, et see oli tema ammune kavaler.

Nüüd, kus olukord oli rahulikum, tundis Toby, et võib end lõdvaks lasta. Ta rahustas end Aednike hingamisharjutusega, sobitades selle läheduses laksuvate lainete lõõgastava rütmiga – *loks-laks, loks-laks* –, kuni pulss normaliseerus. Siis keetis ta suppi.

Ja siis tõusis kuu.

Tõusev kuu andis märku Jumala Aednike püha Juliani ja kõigi hingede pidustuste algusest – sellega tähistati Jumala õrnust ja kaastunnet kõigi olendite vastu. *Maailmaruumi hoitakse Tema pihus, nagu õpetas meile Norwichi püha Julian oma müstilises nägemuses nii kaua aega tagasi. Tuleb pakkuda andeksandi, ilmutada lembet lahkust, ringe ei tohi katkestada. Kõik hinged tähendab kõiki, ükskõik, mida nad ka poleks teinud. Vähemasti kuutõusust kuuloojakuni.*

Kui Aednikest Aadamad ja Eevad olid sulle kord midagi õpetanud, jäi see igaveseks meelde. Toby l oleks olnud üsna võimatu tappa värvisõdalasi just sel ööl – nad külmavereliselt maha nottida, sest selleks ajaks olid need kaks köiega kindlalt puu külge seotud.

Amanda ja Ren olid olnud köiesidujad. Nad olid käinud üheskoos Aednike koolis, kus tehti mitmesuguseid käsitöid taaskasutatavate materjalidega, niisiis olid nad sõlmesidumises vilunud. Need tüübid nägid välja nagu makramee.

Sel õnnistatud püha Juliani öhtul oli Toby relvad kõrvale pannud – omaenda igivana vintpüssi ja värvisõdalaste pritspüssi, samuti Jimmy pritspüssi. Siis oli ta mänginud lahkete ristiemana ning tõstnud kulbiga suppi, jagades toitaineid kõigile.

Küllap lummas teda vaatemäng, mida pakkus tema enda üllus ja headus. Panna kõik ringis ümber hubase öhtuse lõkketule istuma – isegi Amanda, kes oli trauma tõttu otsekui halvatud, isegi Jimmy, kes vappus palavikus ja rääkis surnud naisega, kes seisis leekides. Isegi kaks värvisõdalast; kas ta arvas tõesti, et nad kasvavad ümber ja hakkavad jänkusid kallistama? Ime, et ta ei hakanud kondikeedust jagades jutlust pidama. *Veidi sulle ja veidi sulle ja veidi sulle! Heitke endalt vihkamine ja õelus! Tulge valgusringi!*

Kuid vihkamine ja õelus on nakkavad. Neist võib end pilve tõmata. Kui oled kord veidike saanud, hakkad värisema, kui juurde ei saa.

Suppi süües kuulsid nad rannaäärsete puude vahelt lähenevaid häáli. Need olid Ruiga lapsed, ruikarid – kummalised siirdgeensed poolinimesed, kes elasid mere ääres. Nad tulid hanereas puude vahelt, käes vaigumännitõrvikud, ja laulsid oma kristalseid laule.

Toby oli neid inimesi silmanud üksnes põgusalt ja päevaajal. Kuu- ja tõrvikuvalgel läikides olid nad veelgi ilusamad. Neid oli igat värvi – pruune, kollaseid, musti, valgeid – ja igas pikkuses, kuid kõik olid laitmatud. Naised naeratasid helgelt, mehed olid peibutusrežiimis, lillekimbud käes, alasti kehad nagu neljateistkümneaastase lapse koomiksiraamatu pildid sellest, millised peaksid kehad olema, iga lihas ja kurd piiritletud ja läikiv. Nende erksinised ja ebaloomulikult suured sugutid võnkusid küljelt küljele nagu sõbralike koerte sabad.

Pärast polnud Tobyl sündmuste jada kunagi päris hästi meeles, kui seda üldse sai jadaks nimetada. See oli pigem nagu pööbla tänava-kaklus: kiired liigutused, põimunud kehad, hääldemelu.

Kus on sinine? Me tunneme sinise lõhna! Vaadake, seal on Lumemees! Ta on kõhn! Ta on väga haige!

Ren: *Oh, kurat, need on ruikarid. Mis siis, kui nad tahavad ... Vaadake nende ... Pask!*

Naisruikarid Jimmyt märgates: *Aitame Lumemeest! Me peame talle nurruma!*

Meesruikarid Amandat nuusutades: *Tema ongi sinine! Tal on sinine lõhn! Ta tahab meiega paarituda! Andke talle lilled! Ta on siis õnnelik!*

Amanda, hirmunult: *Hoidke eemale! Ma ei ... Ren, tule appi! Neli suurt ilusat alasti meest, lilled käes, piiravad ta ümber. Toby! Aja nad minust eemale! Lase nad maha!*

Naisruikarid: *See naine on haige. Me peame kõigepealt talle nurruma. Et tal parem hakkaks. Ja talle kala andma?*

Meesruikarid: *Ta on sinine! Ta on sinine! Me oleme rõõmsad! Laulge talle!*

See teine on ka sinine.

See kala on Lumemehele. Me peame selle kala alles hoidma.

Ren: *Amanda, vahest võtad lihtsalt lilled vastu, muidu võivad nad vihastada või midagi ...*

Toby, häälnõrk ja jõuetu: *Palun kuulake, astuge eemale, te hirmutate ...*

Mis see on? Kas see on kont? Mitu naist vahib supipotti: Kas te sööte seda konti? See haiseb halvasti.

Meie ei söö konte. Lumemees ei söö konte, ta sööb kala. Miks te haisvat konti sööte?

Lumemehe jalg haiseb nagu kont. Raisakotkaste mahajäetud kont. Oh, Lumemees, me peame su jala peale nurruma!

Jimmy, palavikus: *Kes sa oled? Orüks? Aga sa oled surnud. Kõik on surnud. Terves maailmas on kõik surnud ... Ta hakkab nutma.*

Ära ole kurb, oh Lumemees. Me tulime appi.

Toby: *Võib-olla te ei peaks puutuma ... see on põletikus ... ta peab ...*

Jimmy: *Ai! Kurat!*

Oo, Lumemees, ära vehi jalgadega. See teeb su jalale haiget. Mitu ruikarit hakkab nurruma ja teeb mikseri häält.

Ren hüüab appi: *Toby! Toby! Hei! Laske ta lahti!*

Toby vaatab üle lõkke: Amanda on kadunud alasti meeste jäsemete ja selgade virvendavasse padrikusse. Ren viskub segadikku ja upub kiirelt.

Toby: *Oodake! Ärge ... Jätke järele! Mida ta peaks tegema? See on kohutav kultuuriline väärarusaamine. Oleks tal vaid ämbritäis külma vett!*

Summutatud karjed. Toby ruttab appi, kuid siis:

Üks värvisõdalane: *Hei, teie! Sii!*

Need seal haisevad väga pahasti. Nad haisevad nagu räpane veri. Kus veri on?

Mis see on? See on köis. Miks nad on köiega kinni seotud?

Lumemees näitas meile köit enne, siis, kui ta puu otsas elas. Köis on selleks, et talle maja ehitada. Oo, Lumemees, miks on köis nende meeste külge seotud?

See köis teeb neile haiget. Me peame selle ära võtma.

Värvisõdalane: *Jah, justament. Me piinleme sitta moodi. (Oigab.)*

Toby: *Ärge puutuge neid, nad ...*

Teine värvisõdalane: *Tehke, kurat, kähku, sinikerad, enne kui see vana nõid ...*

Toby: *Ei! Ärge siduge lahti ... Need mehed ...*

Kuid juba oli hilja. Kes oleks osanud arvata, et ruikarid sõlmedega nii nobedad on?